

บทที่ 1

อนาวิลไม่เคยมีนางบอกเหตุเลยสักกะนิด...ว่าชีวิตนี้จะมีเรื่องน่าเศร้าเกิดขึ้นกับเขาได้

"ปู่กับย่า...ว่ายังไงนะครับ" ชายหนุ่มโบทมีคาลัยต้องการจะไล่แมลงหวี่แมลงวันที่ไม่ได้อยู่จริง แต่ที่ทำเพราะมันอาจจะช่วยให้เสียงรบกวนในห้องรับประทานอาหารใหญ่ยักษ์และคริสทีนของครอบครัวเบาลง จนพอจะช่วยให้ตนแน่ใจว่าฟังผิด

ที่ว่าคุณพลกับคุณขวัญกมลเจ้าของฟาร์มโคนมสิริโชคซึ่งใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของจังหวัดกลับเล็กคิ้ว และพร้อมใจกันโน้มตัวเข้าหาโต๊ะไม้สี่เหลี่ยมยาวเหยียด เพื่อจะพูดให้หลานชายที่เติบโตเป็นหนุ่มเต็มตัวพร้อมมีครอบครัวได้แล้ว...ฟังชัดๆ อีกครั้ง

"ปู่กับย่าบอกเจ้าว่า...เจ้าต้องแต่งงานกับแม่หนูวีของฟาร์มข้างๆ เพราะปู่กับย่ารับปากแม่เขาไว้นานแล้ว ตั้งแต่เจ้าเพิ่งมาอยู่กับปู่กับย่าได้ปีเดียว"

อนาวิลมองชายหญิงสูงวัยแต่ยังแข็งแรงดีทุกอิริยาบถตรงหน้าตาต่าง กว่าเขาจะหาเสียงเจอก็ผ่านไปราวสามวินาที ซึ่งคุณพลและ

คุณขวัญกมลก็พร้อมจะรอลงอย่างอดทน

"ปุ๊กับยา...ว่ายังไงนะครับ"

"ปุ๊บอกว่าเจ้าต้องแต่งงานกับแม่หนูวีของฟาร์มข้างๆ เพราะปุ๊กับ ย่ารับปากแม่เขาไว้นานแล้วตั้งแต่เจ้าเพิ่งมาอยู่กับปุ๊กับยาได้ปีเดียว"

"ว่าไงนะครับ"

"ก็ไต่ยีนชัดแล้วจะถามใหม่หาสวรรค์วิมานอะไรนะเนี่ยนะ!"

คุณพลตบโตะป่าบ

"ก็ผมเห็นว่ามันเป็นเรื่องบ้านะสิถึงได้ต้องถามใหม่ให้รู้เรื่อง!"

หลานชายอารมณ์ร้อนสวนเสียงเขี้ยวพร้อมลูกพรวดขึ้นยืนเต็มความสูง พานทำให้เก้าอี้ไม้เนื้อหนาไถลครูดไปด้านหลังเกิดเสียงดังสนั่น

คุณปุ๊ที่เพิ่งขึ้นเสียงกับหลานรักเมื่อครู่ยื่นคอหลังตาปี แถมยัง อุทานด้วยเสียงพิลึกกึกก็อดด้วยว่า "ยัย..."

และแล้ว...ความเงียบก็ตกลงปกคลุมทั่วห้องรับประทานอาหาร ของครอบครัวโคพิทท์

ลูกชายทั้งสามคนของคุณพลกับคุณขวัญกมลกับคู่สมรส รวมถึง หลานๆ นับรวมแล้วเกือบยี่สิบชีวิตหันมาทางผู้นำตระกูลคนปัจจุบัน กับหลานรักตลอดกาล ผู้จะต้องนั่งไถ่พวกท่านเสมอเวลาเข้าร่วมโต๊ะ รับประทานอาหาร ทุกคนเห็นชายหนุ่มผมสีน้ำตาลทองแพกคนอื่นๆ ยืน ทำหน้ายักษ์ ในขณะที่เจ้าของฟาร์มคนปัจจุบันที่ยังแข็งแรงสมบูรณ์ พูนสุขทำหน้าที่เหย

ความเงียบดำเนินไปครู่หนึ่งอนาวิลค่อยรู้ตัว ผ่อนอารมณ์ลงและ ลากเก้าอี้กลับมาหนึ่งใหม่

"ขอโทษครับ ผมเผลอตัวไปหน่อย"

"ไม่เป็นไร" คุณพลลูบอกทำเสียงเล็กเสียงน้อย "ปุ๊ก็แค่เกือบ หัวใจวาย ไซ้ใหม่แม่..."

"สมควรแล้ว" คุณขวัญกมลไม่เข้าข้างกลับตีแขนสามีเข้าให้ "ไป

ตวาดหลานมันทำไม ก็รู้อยู่ว่ามันยอมใครที่ไหน"

"ก็พอเพลอตัว ดีเอ็นเอเดียวกันกับหลานไง"

"แล้วรู้หลานได้ไหมล่ะหา"

"ก็ไม่ได้ไง พ่อยอมมันตลอด ไม่เห็นหรอก"

ภีมพลทายาทคนโตแห่งฟาร์มโคนมสิริโชคเห็นว่าพ่อกับแม่เถียงกันพอแล้วจึงถามขึ้น "แล้วมีอะไรกันหรือครับ"

"อ้อ" คุณขวัญกมลยิ้มรับได้ไม่สนิทใจนักเพราะหลานรักคนโปรดของครอบครัวโคพิทักษ์กำลังส่งสายตาพิฆาตมาให้

แนใจได้เลยละว่าอนาวิลฟังข้อความของปู่กับย่าชัดเต็มสองหู

"แม่กับพ่อเพิ่งบอกลูกแก้วว่าต้องแต่งงานกับหนูวี แล้วก็เลย...เป็นอย่างไรที่เห็น"

"อ้อ" หนูม่ใหญ่เจ้าเสน่ห์ประจำจังหวัดพยัคฆ์หน้าน้อยๆ อย่างเห็นขำเมื่อพ่อกับแม่เพิ่งโยนอนาวิลกลับมาเป็น 'ลูกของแก้ว' แทนที่จะเป็น 'หลานของฉัน' ทั้งที่ตลอดเวลาที่อนาวิลมาอยู่ที่ฟาร์ม ทั้งสองคนยึดหลานชายคนนี้เป็นของตน

เขากวาดตามาทางลูกชายคนโตที่สบตาตอบอย่างอารมณ์บูด ก่อนจะหันไปทางรถนพรรยาคู่ชีวิตที่แต่งงานกันมาแล้วตั้งสิบปี แต่เพิ่งมีข่าวว่าเพิ่งตั้งครรภ์ได้สามเดือน แล้วเลยรีบไปยังดวงตาอีกเกือบยี่สิบคู่ของสมาชิกในครอบครัวที่จ้องตอบกลับมาอย่างสนอกสนใจ

อนาวิลมาอยู่ที่ฟาร์มสิริโชคได้สิบปีแล้ว และเวลาสิบปีย่อมทำให้ทุกอย่างมีการเปลี่ยนแปลงไป จากฟาร์มโคนมที่ใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของจังหวัด เมื่อภีมพลกับภรณ์พรแต่งงานกัน ช่างๆ ก็มีริสอร์ทโชคแสนรักกับฟาร์มแสนรักของภรณ์พรเข้ามาเพิ่ม บรรดาลูกหลานที่เมื่อก่อนยังเป็นเด็กเล็กๆ วิ่งชนไปวันๆ บัดนี้เติบโตเป็นวัยรุ่น กระทั่งตัวอนาวิลเองยังมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ดีขึ้น ไม่เอาแต่โกรธเกรี้ยวทำหน้ายุ่งเขม่นชาวบ้านไปทั่วเหมือนตอนมาอยู่ฟาร์มสิริโชคใหม่ๆ

มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่เวลาไม่อาจทำให้เปลี่ยนแปลง นั่นคือ ความผูกพันอันอบอุ่นของครอบครัว

ต่อให้บรรดาลูกชายของгимเดชกับгимเวทย์เติบโตเป็นวัยรุ่นที่ หัวหาญเพียงใด แต่เมื่อโดนความรักของครอบครัว 'โย้ยใหญ่' ร้อยรัดเอาไว้ แม้จะดิ้นรนเพียงใดก็ไม่อาจหลุดออกนอกเส้นทาง

แน่ล่ะ...гимพลคิดแล้วกลับหัวเราะ เพราะเมื่อมีใครคนใด คนหนึ่งมีโอกาสเฉียดเข้าไปใกล้สิ่งไม่ดี ที่เหลืออีกเกือบยี่สิบชีวิตจะ ตามไปปั่นป่วน ไล่จับ ไล่ต้อนเสียนจนหนีไม่ได้ดีไม่หลุด ไม่มีโอกาส หาความสงบสุขในการก่อเรื่อง

หนึ่งต่อยี่สิบ...แพ้ตั้งแต่ยังไม่ก้าวออกนอกประตูบ้าน!

ก่อนหน้านี้อู๊ๆ ของгимเดชกับгимเวทย์โดนมาแล้ว คราวนี้ถึง คราวอนาวิลกระมัง gimพลอยากรู้เหมือนกันว่าลูกชายตัวแสบที่โตเป็น หมุ่มเต็มตัวแล้วจะรับมือไหวไหม

"เรื่องนี่เอง..."

"เรื่องนี่เอง?" อนาวิลขึ้นเสียงสูง สีหน้าสีตาเริ่มออกอาการ... เตรียมหาเรื่องเต็มที่ "นี่แสดงว่าพอรู้เรื่องแล้วสิ"

"ฮือ" gimพลพยักหน้ารับหน้าซื่อ "รู้พร้อมปุ๊บกับยาวินั่นแหละ"

"รู้พร้อมกัน!" ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนอีกครั้ง เกร่างตระหง่านน้ำเหนือ โตะกินข้าว "นี่เห็นผมเป็นตัวอะไร ห่า? โคฟอพันธุ้หรือถึงได้นึกจะจับ คู่ก็จับ!"

"วิน ฟังพ่ออธิบายเหตุผลก่อนสิครับ อาก็อยากฟังเหมือนกันว่า มันเกิดอะไรขึ้น" รณพรขมวดคิ้วปราชัย หน้ายู่ และเมื่อเสียงไฟเราะ หนองหนึ่งของภรรยาใหม่гимพลมีแววตำหนิสามีกหลายๆ อนาวิลก็ชะงัก อารมณ์ร้อนร้ายของตนไว้ ยอมกระแทกตัวลงนั่งบนเก้าอี้อีกหน

"ก็ได้ ไหนว่ามาซิว่ามันเป็นยังไงมายังไงถึงได้มีเรื่องอุตรีย่างนี้ เกิดขึ้นมาได้"

"เรื่องอุตริ่นี้ไม่ได้เริ่มจากพ่อนะ" ภูมิพลกลัสนยิ้ม "มาจากปู่กับย่า
วินโน่น"

ลูกชายตัวดีโยนเรื่องร้อนกลับมาให้เสียอีก คุณพลกับคุณขวัญกลม
ทำปากด่าลูกชายคนโตมุบมิบก่อนจะปรับสีหน้า หันมายิ้มประจบหลาน
สุดรักสุดสวาทของครอบครัว

"ก็...มันไม่มีอะไรหรอกลูก" คุณขวัญกลมเสียงอ่อนเสียงหวาน
"เจ้าของฟาร์มข้างๆ นะ เขาเป็นผิวหนุ่มเมียสาว มารับมรดกที่ดิน
จากพ่อกับแม่ที่ซื้อทิ้งไว้ อารมณ์อยากมาอยู่กับธรรมชาติ เขามา
ก่อนหน้าวินไม่กี่เดือนเอง ตอนเขามาเขามีลูกสาวอายุเก้าขวบมาด้วย
เราก็คบหากันไว้ วันแต่งงานเจ้าโตพ่อของวิน เขาก็มาเป็นแขกไง จำได้
ไหม"

"ไม่จำ"

"ชะอู้ย" คุณพลอุทานแทนภรรยา "ไม่ใช่มันจำไม่ได้ แต่ไม่จำอะ"
เขานั่งแล้วเอาศอกถองภรรยาให้คุณขวัญกลมพูดต่อเพราะเขาไม่มี
วาทศิลป์เท่า

"ก็..." คนมีวาทศิลป์มากกว่า (เล็กน้อย) สานต่อด้วยท่าทางกลืน
ไม่เข้าคายไม่ออก "คือ...ยากี่เลยรับปากว่าจะให้หนูแต่งงานกับวินนะ
ลูก"

"อ้าว!" คุณพลอุทานเสียงสูง "จู้ๆ ทำไมมันหัดสิ้นเหลือแค่นี้
ละแม่ โธ!"

"โธแต่อะไร ก็อธิบายยังงั้นก็ไม่เข้าใจ จะให้แม่อธิบายไปทำไม
หรือไม่จริง"

"เอื่อ!" คุณพลเสียงดังแต่สุดท้ายก็ว่า "...จริง"

ภูมิเวทย์นักการตลาดมือฉมังแห่งฟาร์มสิริโชคผู้สามารถนำ
ผลิตภัณฑ์จากนมโคของครอบครัวขึ้นห้างสรรพสินค้าได้อย่างสบายๆ
นั่งฟังมานานแล้วชักสงสัยสารพ่อกับแม่ที่รับมือหลานชายไม่ไหว จึงแทรก

ขึ้น

"คือจ๊ะนี่วิน" เขาเกริ่นพร้อมชะโงกหน้ามาจากตำแหน่งแห่งที่ของตนเอง โดยมีภรรยากับลูกชายวัยรุ่นทั้งสามคนชะโงกหน้าลดหลั่นกันไปตามลำดับเป็นฉากประกอบหลัง "มันไม่มีอะไรมากไปกว่าองค์ประกอบทุกอย่างน่าสนใจทั้งสิ้นนะ"

อนาวิลสำเหนียกได้ถึงอันตรายหากปล่อยให้สถานการณ์ตกไปอยู่ในมือภีมเวทย์ ผู้สามารถทำให้ทุกอย่างที่พูดมีภาพพจน์สวยงามน่าเชื่อถือ ทว่าจะให้เขาลุกขึ้นวิ่งหนีไปก็ใช่ที่ กับแค่เรื่องแต่งงานหรือไม่แต่งงานมันอยู่ที่เขา นี่ทำไมเขาต้องหนีด้วยเล่า

ภีมเวทย์เห็นหลานชายไม่ลุกขึ้นวิ่งหลบออกจากรัศมีการเกลี้ยกล่อมของนักการตลาดก็ฉีกยิ้มเจ้าเล่ห์

"วินอยากเพาะพันธุ์ม้าชายไม่ใช่เธออะ ถ้าได้ที่ดินสวยๆ ติดกันโดยไม่ต้องไปกู้เงินธนาคาร บางที่ไ้หนุ่มท็อฟฟี่สีแดงจะได้ไม่มาวุ่นวายกับหนึ่งด้วยนะเออ"

"หมายความว่าไง"

"ของรับไว้ในวันหมั้นจากฝ่ายนั้นคือฟาร์มทั้งฟาร์มไง"

อนาวิลชะงักก็...

เขาขำเลิ่งไปที่เก้าอี้ตัวติดกันซึ่งไร้เงาเจ้าของมัน และนี่ก็เป็นอีกสาเหตุเล็กๆ ที่ทำให้เขาไม่สบอารมณ์มาแล้วเป็นเดือน

ทั่วทั้งจังหวัด มีใครไม่รู้บ้างว่าภริยา หลานสาวคนเดียวของฟาร์มโคนมสิริโชคเป็นสุดที่รักสุดที่หวงของทุกคนในครอบครัว ยกเว้นนายอาสา 'ไ้หนุ่มท็อฟฟี่สีแดง' เทลนนายธนาคารนามสกุลร่ำรวยมหาศาลคนนั้น

พักก่อนเมื่ออนาวิลเห็นว่ากิจการบูติกีส์ออร์ตรวมถึงฟาร์มโคนมสิริโชคมันคงดีแล้ว เขากับลุงเขมหลานชายของคุณขวัญกมลซึ่งรักม้าเป็นชีวิตจิตใจเหมือนกันก็อยากจะเพาะพันธุ์ม้าสวยๆ ชายจึงเริ่ม

ติดต่อกับธนาคารใหญ่ในตัวจังหวัด และฝ่ายนั้นก็ส่งชายหนุ่มคนหนึ่ง มาดูที่ดูทางและพุดจาเรื่องธุรกิจ แต่ไอ้หนุ่มผิวขาวปากแดงอย่างกับ อมที่ออฟฟิศสตรีตรอเบอรี่ไว้ตลอดเวลา กลับมามีปัญหา กับภริยา ถึง ขนาดชี้หน้าคาคาโทษกัน

‘คุณหนึ่งต้องขอโทษผม ไม่อย่างนั้นผมจะไม่ยกโทษในการกระทำ ของคุณแน่ คอยดูสิ!’

แรกเริ่มเดิมทีเขาเองก็คิดจะเกลี้ยกล่อมให้เลิกแล้วต่อกัน แต่ พอรู้ที่มาของความขัดแย้ง เขาแทบกระโดดเตะปลายคางไอ้หนุ่มมาด คุณชายเอาแต่ใจตัว

‘หนึ่งนี่กว่าหมามันกัดกันอยู่ในฟุ่มไม้ท้ายริสอร์ทเราเพราะมีเสียง หงูหึ่งๆ สองเสียงซ้อนกันดังไม่หยุด ก็เลยเอาน้ำสาด ที่ไหนได้...’

น้องสาวแสนฉลาดของเขาแม่จะเติบโตขึ้นมาเป็นสาวสวยผอมยาว แล้ว แต่วิธีพูดน้อยกินความลึกลึ้นยังยั้งยั้งยั้งยังคงอยู่เป็นเอกลักษณ์ เมื่อเธอปรายตามองเจ้าหนุ่มหน้าขาวในชุดสูทโก้ร้านแต่เปียกอย่าง กับลูกหมาตักน้ำด้วยสายตาที่สามารถทำให้ผู้ถูกดูหมิ่นดูแคลนรู้สึก เหมือนจะอัดใจตายไปตรงนั้น นายอาสาจึงโกรธจนตัวลั่นและระเบิด ตูม

‘มาหาว่าผมเป็นหมาหรือ หยาบคายที่สุด ผมจะไม่รับคำขอโทษ แล้วตอนนี้ คุณต้องชดใช้ให้ผม ถ้าผมไม่พอใจก็อย่าหวังว่าจะมีความ คืบหน้าเรื่องกู้เงินเลยคอยดู!’

แม้จังหวัดที่เขากับครอบครัวตั้งรกรากปักหลักอาศัยอยู่จะเจริญ จนมีโรงแรมระดับสี่ดาวห้าดาวอยู่เต็มตัวเมือง มีธนาคารมากมายรอ ให้คนในตระกูลโคพิทักษ์ยื่นกู้ แต่การจัดข้อกับเหลนผู้ก่อตั้งธนาคาร ตระกูลใหญ่ตระกูลหนึ่งก็ไม่ใช่เรื่องควรรลอง เพราะคนรวยเขาพูดกัน รู้เรื่องเพียงแค่ยกหูโทรศัพท์แกร๊กเดียว นภิสาก็จำใจยอมอ่อนข้อให้ นายอาสาอย่างแข็งๆ ในขณะที่เขานี้ก็อยากหาวิธีลอบฆ่ามันวันละ

หลายหน

สมัยที่เขามีสันต้องมาอยู่ที่ฟาร์มลิริโซคี่ใหม่ๆ ยังไม่แน่ใจว่าทุกคนเป็นญาติเขาจริงหรือเปล่า ก็มิมพลเป็นพ่อเขาจริงหรือไม่ และเพราะเหตุใดจึงต้องทิ้งแม่กับเขาให้ไปตกระกำลำบากตามลำพัง นภิสาก็เป็นคนแรกที่เขาเปิดใจให้ เพราะฉะนั้นนภิสาก็จึงเป็นที่รักสุดๆ เขาหวังน้องสาวยิ่งกว่าจงอาจหวังไซ้ แต่กลับต้องทนให้อีบบ้าที่โหดไม่รู้มากลั่นแกล้งน้องสาวเขาตำตาตำใจจนมันกลายเป็นช่วงเวลาอันเลวร้าย

แต่ที่ร้ายแรงกว่านั้นคือเมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่ง ลมดันเปลี่ยนทิศ ไอ้หนุ่มที่ออฟฟิศแดงเริ่มกะลุ่มกะเหลี่ย แวะมาเยี่ยมมนภิสาบ่อยขึ้นโดยใช้ข้ออ้างในสมัยเด็กด่าบรรพบุรุษของมันเป็นบันไดได้แต่ได้ยะมาหลีหญิง

อนาวิลเป็นผู้ชายทำไมจะไม่รู้ว่าสายตาของมันยามมองน้องสาวของเขามีแววแปลกเปลี่ยน แต่ที่ร้ายกว่านั้นคือนภิสาก็เริ่มคลายคิ้วที่คอยแต่จะขมวดมุ่นทุกครั้งที่มันมาบ้วนเบี่ยนตามติดเป็นปลิง จนอนาวิลรู้สึกได้ว่าสถานการณ์เริ่มจะไปไกลเกินควบคุม

นภิสากำลังจะตกเป็นเหยื่อในเรื่องที่เขาก่อขึ้น

ไม่สวยเลยถ้าเขาจะปล่อยให้สถานการณ์แบบนี้ดำเนินต่อไป เพราะฉะนั้นต่อให้ต้องล้มเลิกโครงการ เขาก็จะไม่เสียดายเลยหากมันจะแลกกับอริสรภาพและความสบายใจของนภิสา

แล้วระหว่างที่ตัดสินใจเรื่องนี้อยู่ ปู่กับย่าก็พาเรื่องประหลาดมาให้

เมื่อก็มิมเวทย์ว่าอย่างไรนะ...

"อาเล็กว่าไงนะ ของรับไหว้เป็นฟาร์มเขาทั้งฟาร์มเธอ"

"แมนแล้วไอ้หลานชาย" ก็มิมเวทย์รับอย่างโอ้อ่อย ก่อนจะหันไปทางมิมเดชนักบัญชีประจำตระกูลที่ปากยังง่วนอยู่กับข้าวเช้าแต่ตาไม่ละจากเรื่องน่าสนใจเป็นอันดับหนึ่งในรอบปี

ทันทีที่ได้รับสัญญาณทางสายตา นักบัญชีผู้หัวโวมี่ไหวพริบเรื่อง การบริหารเงินให้ได้ผลประโยชน์สูงสุดก็ฉวยโอกาสจากมือลูกชาย วัลลิบห้าปีของตนมากดเรียกเครื่องคำนวณตัวเลข ใช้เวลา 'แป็บ' เดียวเขาก็ยื่นอุปกรณ์ไฮเทคหน้าตาเหมือนกระดานชนวนส่งต่อๆ กัน ไปจนถึงหลานชายพร้อมคำอธิบายอย่างคล่องปาก

"ตอนนี้ราคาที่ดินผืนข้างๆ กับราคาประเมินอยู่ในหน้าจอบางข้อ ส่วนหน้าจอบางข้อเป็นตัวเลขหมุนรอบที่เราต้องหามา ซึ่งถ้าบวกลบ คูณหารกันแล้วจะได้หน้าจอที่สามตรงกลาง เป็นตัวเลขที่ไม่เกินจาก เงินเก็บสะสมของพวกเรา สรุปแล้วถ้ามีที่ดินผืนข้างๆ มาช่วย เรา คิวักเนื้อเล็กน้อยโดยที่ไม่ต้องกู้เงินเลยก็ได้ แถมถ้าไปได้สวยก็คืนทุน ไปได้ในห้าปี"

อนาวิลเห็นตัวเลขในหน้าจอไอแพดแล้วกลืนน้ำลายเอือก

เงินไม่ใช่คำตอบสุดท้าย แต่เป็นคำถามแรกสำหรับเขา...คนเคย ปากกัดตีนถีบ

การต้องทนเหนื่อยยากตามลำพังกับแม่สองคนในตอนต้นของ ชีวิตทำให้เขาติดนิสัย...ไม่ถึงกับตระหนี่...แค่ประหยัดมากกว่าคนอื่น เขาไม่ได้โลภถึงขนาดยอมศิโรราบให้อำนาจเงิน แต่ถ้ามีโอกาส ไปได้กำไรมันก็ดี

โอเค นี่คงเรียกได้ว่าว่าง แต่ถ้าไม่ทำให้ใครเดือดร้อน...ใครจะ ทำไม

ก็มีเวทย์ดีถูกจุดแล้วที่องค์ประกอบของเรื่องนี่ลงตัวสมบูรณ์ จะมีก็แค่ความกระดากกระเดื่องในการยอมรับเรื่องน้ำเน่าเนิ่น

"แต่...จะให้ผมแต่งงานเพราะอยากได้สมบัติผู้หญิงนี่นะ"

"เขาเรียกเงินต่อเงิน ไม่น่าเกลียด" ก็มีเวทย์ให้ไหล "ของวินก็มี ออกเยอะ รีสอร์ทโซคแสนรักกับฟาร์มเบือเรอเบือว่า เอาไปโชว์เขา ไปได้เลยว่าของวินทั้งหมด พวกอ่าไม่หวัง การเพาะพันธุ์ม้าขายมันใช้

เงินเยอะนะ ถ้าวันแต่งงานกับหนูจะช่วยประหยัดจนน่าจะไม่ต้องกู้เงินจากใครเลย แล้วเมื่อบวกกับเงินเก็บของพวกเรา...ที่อาจจะควักเทให้หมดกระเป๋แบบหลานอยากเอาไปทำคอกม้าก็เอาไป อายกให้ มันจะง่ายเหมือนเสก"

อนาวิลก็มลงมองตัวเลขในมืออีกครั้ง ในหัวมีเรื่องมากมายไหลเหมารวมกันแล้วบั้น...บั้น...บั้นเพื่อเดินเอาคำตอบสุดท้ายออกมาไม่ทันได้เงยหน้าขึ้นสังเกตหอกว่าสองอาจอมแสบหันไปสบตากันแล้วยักไหล่ ในขณะที่เขมซึ่งเป็นมนุษย์ปกติที่สุดในฟาร์มสายหัวกับจานข้าว

ถึงอนาวิลจะร้ายแต่ไม่ว่าเมื่อไรก็หลงกลกับเกมเดชกับเกมเวทย์เป็นประจำ ครั้งแรกที่โดนหลอกให้มาพักอยู่ที่ฟาร์มสิริโชคเพื่อตรวจดีเอ็นเอก็เพราะเห็นแก่เงินนี่เอง

และแล้ว...อนาวิลก็เงยหน้าขึ้น เขาอ้าปากจะพูด...แต่ก็หุบ
อ้า...แล้วก็หุบ

คุณพลกับคุณขวัญกลมลั่นทุกครั้งที่หลานอ้าปากจะพูด พอหลานหุบปาก พวกท่านก็ห่อไหล่ลง

เดี๋ยวยึดตัวขึ้น เดี่ยวห่อไหล่ลงจนเกมเวทย์รู้สึกว่าจะต้องช่วยใน
รอบที่สี่... "สูงประมาณร้อยหกสิบห้า"

"หือ?" อนาวิลหันไปทางคนพูดทันควัน ซึ่งเป็นเสี้ยววินาทีที่เขา
ไม่อาจรู้เลยว่านั่นจะเป็นการเล็งเข้าจุดตาย!

"หนูวีของวินนะ"

"ครับ?"

"หนูวีของวิน" เกมเวทย์ย้าซัดๆ ซ้ำๆ อย่างตั้งใจจะสะกดจิต "มีผิวขาวสีน่านม คอระหง หน้ารูปไข่ ตาหวาน จมูกโด่ง ปากอิมลิซิมพู สุขภาพแข็งแรงเลือดฝาดดี ผมยาวตรงสีดำถึงเอว มีหน้าม้าเคลือบผิวแวววาว รูปร่างกำลังดีเพราะช่วยงานฟาร์ม อดทน เข้มแข็ง พุดเพราะสุดๆ"

แขนเรียว นิ้วก็สวยเป็นลำเทียน เล็บสีชมพูตัดสั้นสะอาดเสมอ เอวคอด
กอดได้ด้วยแขนเดียว ออกอวบ...น่าจะเต็มไม้เต็มมือ ขาแข็งแรง
ยาวเรียว สะโพกผาย สุขภาพสมบูรณ์ ก้นงอนพอดี เดินเหยียดเข้าไป
ใกล้จะได้กลิ่นมะลิ และเวลายิ้มทีโลกก็เป็นที่ของเรา"

บทที่ 2

อนาวิลหล่นพรวดไม่เป็นท่าลงไปไหลมุดก...

ต่อให้หลังจากฟังคำบรรยายและคำพรรณนาเกี่ยวกับบปิตรา แล้วเขาจะพยายามต่อต้านด้วยการทำเป็นโกรธอาเล็กร่วมด้วยการฟ้อง อาผู้หญิง แต่เมื่อภรรยาฝ่ายนั้นไม่ร่วมมือ เห็นแต่คำบรรยายของสามี เป็นเรื่องชวนหัวของหนุ่มๆ อนาวิลก็พ่ายแพ้ในการศึก ถอยร่นไม่เป็น ขบวน พาเอาหัวใจที่โดนทิ่มแทงจึกๆ ด้วยความกระหายใคร่รู้ ออกจากบ้านใหญ่ของครอบครัวซึ่งตั้งอยู่ในร่มไม้กลางผืนดินกว้างใหญ่ไพศาล โอบล้อมด้วยทุ่งหญ้าเขียวขจี เติลิดเปิดเปิงไปที่คอกม้าทางทิศตะวันตก อันเป็นคอกใหม่ที่ย้ายมาจากจุดเดิมใกล้โรงเลี้ยงวัว

เขาสืบแม้กระทั่งจะเป่าปากเรียกเจ้าสโนว์ม้าสีขาวขนทองเพศผู้ ซึ่งเป็นลูกของสโนว์ไวท์ที่ตายไปเมื่อสามปีก่อนมาพาไปส่ง พอสวมหมวกปีกกว้างแบบคารวบอยลงบนหัวและสวมชุดครึ่งแข้งได้ก็วิ่งฝ่าแดดเข้าไปที่อาคารไม้ชั้นเดียวที่มีทางเข้าสองทางเปิดโล่ง โชชัดโซเซเข้าไปข้างในเพื่อพบกับสามที่เติบโตมาด้วยกัน

ทั้งคู่อยู่ในสภาพเหงื่อชุ่มโชก สวมกางเกงยีนตัวเดียวรอดเรือนกาย

แข็งแรงแอย่างคนทำงานหนัก กำลังช่วยพร้อมคุ้มครองเด็กหนุ่มคนหนึ่งให้
ดูแลโรงเรียนม้า ทุกคอกว่างเพราะเพิ่งปล่อยม้าออกไปวิ่งเล่นในทุ่ง
มีรั้วล้อมรอบ

"อ้าว คุณวิน" ภพหันมาเห็นเจ้านายก็ทัก "เจ้าสโนว์ไม่อยู่นะ
มันออกไปวิ่งแล้ว"

"ผมให้อั้วแต้วมันใส่อานรอแล้วไง ไม่เห็นหรือ" สามถาม

"เออ ไม่ทันดู" อนาวิลตอบอย่างงงตัวเองขณะเดินเข้ามาสมทบ
กับทั้งคู่

ด้วยความที่เจ้าสโนว์เป็นม้าส่วนตัวของอนาวิล ก่อนจะปล่อยให้
มันมาวิ่งตอนเช้าในรั้วไม่ไกลจากบ้านใหญ่ซึ่งสร้างแบบล็อกเคบินสอง
ชั้น พวกเขาจะต้องใส่อานให้มัน เพื่อที่ว่าเมื่ออนาวิลออกมาจากบ้าน
จะได้เรียกใช้มันพาไปไหนมาไหนในอาณาเขตไพศาลของฟาร์มสิริโชค

อนาวิลมักจะพาเจ้าสโนว์ไปตรวจงานโดยเริ่มจากโรงเลี้ยงวัว
นาหญ้า โรงเรือนอาหารสัตว์ หรือแม้แต่บ้านหน้าฟาร์มซึ่งเป็น
ออฟฟิศใหญ่ของสิริโชค หลังจากนั้นค่อยเข้าไปที่สำนักงานรีสอร์ต
โชคแสนรักที่ตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าติดถนนใหญ่ โดยสามารถเข้าทาง
ด้านหลังรีสอร์ตได้เพราะมีทางเชื่อมกับฟาร์มโคนม

ตอนนี้ล่ะที่จะปล่อยให้เจ้าม้าสีขาวแสนรู้วิ่งกลับมาที่คอกเองเพื่อ
ให้คนเลี้ยงปลดอานให้ หลังจากนั้นมันจึงจะกลับมาวิ่งเล่นกับเพื่อนๆ
มันตามสบาย พอแดดเริ่มลมตกก็ทำงานต่ออีกเล็กน้อยด้วยการ
เหยาะอย่างอวดโฉมให้นักท่องเที่ยวที่ข้ามเข้ามาถ่ายรูปมันอยู่หลังรั้ว
จนพอใจ ก่อนจะกลับเข้าคอกในตอนเย็น

วันนี้อนาวิลไม่ได้มากับเจ้าสโนว์ ภพกับสามสงสัยว่ามันจะงงไหม
ว่าทำไมเจ้านายไม่เรียกหามัน

"เป็นอะไรนะคุณวิน หน้าตาเหมือนเห็นผี" สามซึ่งเติบโตใหญ่ขึ้น
มาเป็นชายหนุ่มหน้าตาเข้มคม มีรอยเคราเขียวครีมนั้นหันหน้าออกขึ้นรถ

อย่างกับปาดงดิบหักพลางพินิจหน้าตาประหลาดของอนาวิล ส่วนภาพ
ซึ่งรูปร่างลั่นทักกว่าคู่หูแต่ล่ำบึกพอกันเกาคางและเห็นเช่นเดียวกับ
เพื่อน

"นั่นสิ หน้าตาตื่นๆ ตื่นเต้นหรือตื่นกลัวกันล่ะเนี่ย"

อย่างแรก...

อนาวิลตอบเพื่อนในใจ พร้อมกันนั้นก็รู้สึกถึงความแห้งผากใน
ลำคอ กับสมองที่ยังงงๆ จับต้นชนปลายไม่ค่อยถูก

ตอนที่ได้ยินว่ามีคู่หมั้นคู่หมายแล้วนั้น เขาจำได้ว่าไม่ได้โกรธ
ปู้กับย่า มันแค้นและไม่อยากจะเชื่อหู ต่อมาก็เคืองที่คนอื่นรู้เรื่อง
นี้กันหมดในขณะที่เขาไม่ระแคะระคาย ทว่าก่อนที่ทุกอย่างจะเลวร้าย
ลง...ด้วยนิสัยใจร้อนพุ่งเร็ว ภิรมเวทย์กับภิรมเดชก็ใช้มุกเดิมๆ ในการ
ปรามเขาให้อยู่มือ นั่นคือเอาเงินมาล่อ

ชายหนุ่มเสียผมสีน้ำตาลทองชั้นเชิงอู้อึ้งแล้วขยุ้มมันไว้ไม่ให้
หล่นลงมาปรกหน้าผากกว้างแกร่งของตน เริ่มจะโกรธนิสัยเห็นแก่เงิน
ของตัวเองก็วันนี้แหละ เพราะมันทำให้เขาโดนหลอกให้ยีนอยู่บนปาก
เหวเพื่อรอให้โดนผลักข้างจนลอยละลือลงไปข้างล่าง

ตั้งแต่เลิกงานโตเขาแทบไม่เคยมีเวลาว่างไปเที่ยวหาความสำราญ
เหมือนลูกบ้านอื่นเนื่องจากต้องคอยช่วยแม่หาเงิน พอมาอยู่เป็นคุณหนู
ฟาร์มสิริโชค แทนที่จะไปเที่ยวเล่นให้สุขเกษมเปรมปรีดิ์กลับชอบที่
จะช่วยทุกคนทำมาหากิน เพราะยิ่งเห็นตัวเลขในบัญชีเพิ่มขึ้นทุกวัน
เขายิ่งสนุกกับการทำงาน รู้สึกว่าการเป็นลูกคนรวยนี้หาเงินง่ายเป็นบ้า
อยากทำอะไรก็ได้ทำ ทำแล้วได้กำไร ไม่เหนื่อย ไม่ยาก ไม่ขาดทุน...
ไซโยโห้ฮิ้ว

เพราะฉะนั้นเรื่องผู้หญิงจึงเป็นเรื่องไกลตัว ขนาดมาริสาลาน
ของรณพรที่เมื่อสิบปีก่อนทำท่าว่าจะมาติดพันเขา พอฟังเขาเลกเซอร์
เรื่องการทำงานหาเงินมากๆ เข้า สาวเจ้าก็โบกมือลา ขอลดตำแหน่ง

ลงมาเป็นเพื่อนกัน โอกาสที่ได้เรียนรู้เพศหญิงจริงๆ ของเขาจึงมีแค่ ตอนเรียนมหาวิทยาลัย คบหา...แล้วก็ได้ประสบการณ์ระหว่างชายหญิง ติดตัวมาบ้างเล็กน้อย พอเรียนจบแล้วก็ห่างๆ ไป ไม่มีใครเป็นพิเศษ

นี่ละ กับดักที่อนาวิลคิดว่าเขาโดนทุกคนผลักเต็มๆ มือ

‘หนูวีของวินมีผิวขาวสีน้ำตาล คอระหง หน้ารูปไข่ ตาหวาน จมูกโด่ง ปากอ่อมสีชมพู สุขภาพแข็งแรงเลือดผาดดี ผมยาวตรงสีดำถึง เอว มีหน้าม้าเคลือบแวววาว รูปร่างกำลังดีเพราะช่วยงานฟาร์ม อดทน เข้มแข็ง พุดเพราะสุดๆ แขนเรียวยาว นิ้วก็สวยเป็นลำเทียน เล็บสีชมพู ตัดสั้นสะอาดเสมอ เอวคอดกอดได้ด้วยแขนเดียว ออกอบ...น่าจะ เต็มไม้เต็มมือ ขาแข็งแรงยาวเรียวยาว สะโพกผาย สุขภาพสมบูรณ์ ก้นงอนพอดี เดินเฉียดเข้าไปใกล้จะได้กลิ่นมะลิ และเวลายิ้มที่โลก ึ่งเป็นของเรา’

เพราะเคยรู้มาบ้างว่าผู้หญิงเป็นอย่างไร พอได้รับแรงกระตุ้น จากนักการตลาดชั่วโมงบินสูงลิบ เขาก็กลายเป็นลูกค้ำที่โดนจับจุด หายใจไม่ออกถ้าไม่ได้แตะต้อง ไม่ได้ลอง แล้วอะไรที่บอกว่า ‘เป็นของเรา’ มันก็ช่างกระตุ้นสัญชาตญาณดิบของผู้ชายอย่างได้ผล

เขาไม่น่าหยุดฟังอาเล็กเลย คลุกคลีตีโมงกันมาตั้งสิบปีน่าจะรู้ อยู่ว่าสโลแกนเพี้ยนๆ ของภีมเวทย์คือ ‘ทุกสิ่งเลิศเสมอเมื่ออยู่ในมือ ข้า!’

หนูวีเป็นของเขาอย่างนั้นหรือ...

ให้ตายเถอะ!

อยากรู้!

"เฮ้อๆ เมื่อกี้หน้าซีด ตอนนี้น้ำแดงแล้ว คิดทะเลาะอะไรอยู่นะ คุณวิน"

ภพถามแล้วยิ่งยื่นหน้าเข้ามาดูใกล้ๆ ในขณะที่สามก้านยิ้มจน

หน้าผากยับย่น

"กูเพิ่งเคยเห็นคนเดี่ยวหน้าซีดเดี่ยวหน้าแดงของจริงก็วันนี้เอง
ไอ้ภพ"

"เออนั้นสิ กูก็เหมือนกัน"

"ตกลงเป็นอะไรนะคุณวิน"

อนาวิลกระแอมไล่อาการคอไม่ปกติก่อนจะรวบรวมสติแล้วถาม
เพื่อน "รู้จักคุณวิไหม"

คูห้ทั้งสองเลิกคิ้วสูงใส่กันก่อนตอบว่า "คุณวีฟาร์มข้างๆ ไซ้ใหม่
รู้จักสิ"

"ไม่รู้จักได้ไง เป็นเพื่อนบ้านกันมาตั้งสิบปี"

"จริงหรือ"

"โกหกทำไม"

"คุณวินต่างหาก ถามอย่างนี้เหมือนจะบอกว่าไม่เคยเห็น พุด
เป็นเล่นนะ คุณวีเอาแกงเอากับข้าวมาให้คุณท่านออกบ๋อย"

อนาวิลมองสามตรงๆ ไม่หลบตา ยืนยันโดยไม่ต้องพูดว่ามัน
ไม่ใช่เรื่องพูดเล่น เขาไม่เคยเห็นไม่เคยเจอพิตธา หรือต่อให้เคยเห็น
ก็เป็นไปได้ว่าไม่เคยเจียดกรายเข้าไปใกล้จนสามารถได้กลิ่นมะลิอย่าง
ที่ริมเวทย์โฆษณาไว้

"โหย..." สามท่อบาก "คู่กันแล้วแต่แคล้วคลาดกันได้แฮะ"

"กว่าไม่แปลกหรือว้ายสาม" ภพแค้นหัวเราะดังที่ "ถ้ามีม้ากับวัว
เดินมาพร้อมสาว คุณวินของพวกเรามองมาก่อนตามด้วยวัว ส่วนสาว
เอาไว้หลังสุด แถมยังจำได้แค่สีขน เอ๊ย สีมกับสะโพกเพราะดูอยู่
ว่าจะให้ลูกตกไหม"

สามแหงหน้าหัวเราะในขณะที่อนาวิลพนลมหายใจอย่างหงุดหงิด
"ถามแค่รู้จักหรือเปล่า พุดยาวเขียวนะพวกเอ็ง"

"เฮ้ ก็มันสนุก ว่าแต่ทำไมจู่ๆ ถามขึ้นมาล่ะครับ"

"เฮ้ย เดี่ยว" สามเหมือนนี่อะไรขึ้นมาได้ ยกมือห้ามภาพไว้แล้ว
มองเจ้านายหนุ่มอย่างพิลึกพิลเคระหังจริงจัง

ความที่เติบโตมาพร้อมกัน บางครั้งจึงไม่ทันได้สังเกตว่าต่างก็โต
ขึ้นและมีหลายอย่างเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

อนาวิลอาจจะไม่ได้สูงเท่าหนุ่มๆ ในตระกูลโคพิทักซ์คนอื่นเพราะ
ตั้งแต่เด็กกินวัยรุ่นไม่ค่อยได้กินดีอยู่ดี แต่พอมายู่ที่ฟาร์มสิริโชค
ได้รับการบำรุงเลี้ยงดูอย่างดีจึงสูงใหญ่ขึ้น แม้จะไม่เต็มขีดพันธุกรรม
ของคนที่นี่ แต่ถ้าเทียบกับชายไทยทั่วไปแล้วจัดว่าสูงใหญ่เกินมาตรฐาน
ไปโข โครงร่างได้สัดส่วน ไหล่ตั้ง หลังตรง ออกกว้างแกร่ง ช่วงขา
แข็งแรง สะโพกสอสวยอย่างที่เหมาะสวมกางเกงยีนแล้วแซกทั้งหญิงชาย
ชอบมองกันจนเหลียวหลัง หน้าตาหรือก็หล่อเหลากระเดียดไปทาง
ลูกครึ่งและช่างเข้ากับบรรยากาศในทุ่งหญ้ากว้าง เวลาขี่เจ้าสโนว์ออก
มาให้คนเห็นที่ไร เป็นต้องมีภาพผู้บริหารฟาร์มอายุน้อยคนนี้ปรากฏ
ทราบนอินเตอร์เน็ต

สามเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าอนาวิลโตเป็นหนุ่มแล้ว อายุใกล้สามสิบ
เต็มที แม้จะยังไม่มีเมียเหมือนเขากับคู่หูแต่แน่นอนว่าไม่ใช่เด็กแล้ว
แน่ๆ

"โอ๊ะโอ" คนหุ่นสูงชะลูดทุบกำปั้นลงบนฝ่ามือ "นี่คุณท่านพูด
เรื่องคุณวีกับคุณวินแล้วใช่ไหม"

อนาวิลยิ้มปากสีแดงอย่างคนสุขภาพดี...มากอย่างชักไม่
สบอารมณ์ "นี่นายรู้เรื่องนี้กับเขาด้วยหรอ รู้กันหมด ยกเว้นฉัน"

"แหม มันก็เป็นอย่างนี้กันมาตั้งนาน ยังไม่ชินอีกหรือครับ
เรื่องนี้เรารู้มานานแล้ว ตั้งแต่คุณท่านสั่งให้ผมกับไอ้ภคคอยตามคุณ
วินนั่นล่ะ เรื่องคุณวีกับคุณวิน"

"อ้าวๆๆ" ภาพเพิ่งนึกขึ้นได้เหมือนกัน "จริงหรือเหี้ย เรื่องนั้น
เฮ้ย จริงดิ"

"เออ" อนาวิลสะบัดเสียงแล้วสูดลมหายใจเข้าลึก "ฉันทำอะไรไม่ถูก บอกข้อมูลอะไรมาหน่อยได้ไหม นอกจากไอ้เรื่องหน้าเน่าที่ว่าเขารับปากกันไว้ว่าจะให้เราแต่งงานกัน"

"แล้วจะแต่งงานอะไรครับ" ภพฉีกยิ้ม

อนาวิลทำหน้าที่ไม่ถูกอยู่จิตใจหนึ่งก่อนเซิดหน้าขึ้นนิดๆ แบบผู้ชายๆ "ดูก่อน"

สามหัวเราะก๊าก "แห่ม ไอ้เราก็นึกว่าจะลุกขึ้นมาเดินไม่ยอมไม่ยอมแบบพระเอกในละคร!"

ภพเองก็พลอยเข้าไปกับเพื่อนคู่หู "ดีแล้วคุณวิน ของอย่างนี้ต้องดูก่อน ไม่อย่างนั้นอาจเสียชีวิตภายหลัง ว่าแต่คุณวินไม่รังเกียจบทพระเอกโดนคลุมถุงชนแน่นะ แล้วถ้าเป็นอย่างอื่นล่ะ"

"หมายความว่าไง"

"มันหน้าเน่ากว่าที่รู้มาอีกนะสิ"

"หา?"

"วันที่คุณโอมกับคุณจำมาทักทายคุณท่านนะ ผมกับสามอยู่ด้วยคุณโตก็อยู่" ภพเกริ่นพลางเดินกลับไปหยิบเสื้อเชิ้ตที่ถอดวางทิ้งไว้บนกองฟางมาสวมทับเรือนกายที่มีกล้ามเนื้อแข็งแรงไปทั้งตัว พอย้อนกลับมาสมทบก็ฉีกยิ้มอีกอย่างชวนดู สมกับที่ได้เป็นหัวหน้าความบอยต่อนัววในชุดการแสดงช่วงกลางคืน และความทรงจำในวันวานก็ยังชัดเจนอยู่ในหัวเนื่องจากเขาโตพอจะจำได้ทุกบททุกตอน "พอคุณท่านเห็นลูกคุณโอมกับคุณจำ ท่านก็แนะแนะคุณโตว่ามีลูกเหมือนกันแต่แม่เขาหอบท้องหนีไป ถ้ายังอยู่ที่โตกว่าคุณวีเจ็ดแปดปีได้ และท่านก็ว่าถ้าเป็นหลานชายจะให้แต่งงานกับหนูวี"

"ตอนนั้นผมหนุ่มเมียสาวคุณนั้นเขายิ้ม" สามต่อบท "แล้วก็รับปากที่เล่นที่จริงว่าถ้าเด็กทั้งคู่รู้จักกันแล้วชอบใจกัน ก็ให้แต่งงานกัน"

"แต่คุณท่านไม่ใช่คนพูดเล่น" ภพว่า "ตอนที่บ้านนั้นมางาน"

แต่งงานคุณโตกับคุณกวาง คุณท่านก็อวดว่าท่านมีหลานชายจริงๆ จะให้แต่งงานกับหนูวี โอ๊ย ทำทางมุ้งมั้นมากจนคุณโอมกับคุณจำดี๊น ไม่หลุดเพราะเปลอรับปากไปแล้วด้วย"

"คุณวินไม่ได้เจอจริงหรือครับ ผมว่าคุณท่านเรียกคุณวินไปทำความรู้จักกับบ้านนั้น"

"จำไม่ได้" อนาวินส่ายหน้า พยายามรำลึกความหลัง แต่จำได้ว่าไม่มีภาพความทรงจำเกี่ยวกับปวีตราอยู่ในหัวเลยสักเลี้ยวส่วน "หน้าตาเป็นยังไงก็ไม่รู้ เกิดชี้เหร..."

"ถ้าอย่างนั้นชี้เหร่ เมี๊ยผมกับไอ้ภพคงดูไม่ได้แล้วครับ!" สามหัวเราะร่วน หยิบเชื้ตลายสักก็อตขึ้นมาสะบัดไล่ฝุ่นฟางก่อนสวมคืน "ไม่เชื่อเราไปดูหน้ากันก็ได้ เอาไหม ไหนๆ วันนี้คุณวินก็หลุดมาอยู่ตรงนี้แล้ว ข้ามรั้วลวดหนามไปหน่อยก็ถึง"

"มันจะดีเระอะ" หนุ่มยังกังวล แม่ใจจะเริ่มเต้นระทีก

บ้างช่างยูเห็นสีหน้าเจ้านายหนุ่มที่ไม่เคยเอาสาวที่เินมาอวดกับคนทางบ้านแล้วกลั่นหัวเราะกันจนเมื่อยแก้ม

ข่าวระพอมี่แว่วมาเข้าหูบ้างว่าอนาวินเคยควงสาวคนนั้นคนนี้แต่ไม่เคยเห็นตัวจริงเป็นๆ ลักที่ เพราะฉะนั้นโอกาสที่จะได้เห็นลิล่าจีบหญิงของเจ้านายไม่ใช่เรื่องผ่านมาให้เห็นบ่อย

"ยังงี้ก็ต้องไปเจอกันอยู่ดีละน่า คุณวินก็ รับรองงานนี้ได้แต่งแน่ เชื่อเหอะ"

"ทำเไมวะ"

"เฮ้า แต่งล้างหนีงเครับ"

"หา?"

"ผมบอกแล้วเไมว่ามันมีที่เเนากว่าที่คุณวินได้เินมา อีตอนนั้นเพาร์มข้างๆ อยู่ในภาวะขาดทุนหนัก เมื่อสี่ห้าห้าปีก่อนตอนคุณโอมแกเสียเพราะติดเชื่อเินกระแสเลือด น้องชายแกเชื่อเเไรนะเไอ้สาม"

"คุณเอ"

"ใช่ๆ พอคุณโอมเสีย คุณเอแก็ก็เข้ามาช่วยบริหารงานให้ แต่
ขานั้นแปลกคน บอกไม่ถูก สงสัยดวงไม่ถูกกับการทำฟาร์มโคนม
ทำทางแกเอาจริงเอาจังกับงานฟาร์มนะ แต่ทำไมไม่รู้เจริญสุขบ้าง จน
จุดไม่ขึ้น ขนาดคุณจำลาออกจากการเป็นครูในตัวจังหวัดมาช่วยดูก็
ยังรั้งความเจริญลงกันไม่อยู่ นี่ล่าสุดคุณจำป่วยเพราะตรากตรำเกิน
คุณท่านไปเยี่ยมตั้งหลายหน พี่อ้อมนะเอามากระซิบกับผมว่าคุณท่าน
ให้เงินเขายืมแล้วตั้งหลายล้าน โอ้โห! นี่ผมฟันธงเลยนะว่าคุณท่าน
พูดเรื่องแต่งงานขึ้นมาต้องเป็นเพราะคุณจำพูดขึ้นมาก่อนแน่นอน"

อนาวิลอัปปากค้าง "เน่าคลัก!"

"คลักครับ!" สามเห็นด้วยกับเจ้านายก่อนจะตบท้ายด้วยการ
หัวเราะลั่น ดีที่โรงเลี้ยงม้าไม่มีม้าแล้ว หากไม่พวกมันคงพากันชะงัก
หน้าออกมาจากคอกดูคนหัวเราะกันสลอน

ภพเองก็ฉีกยิ้มกว้าง หัวเราะเสียงต่ำพลาจคิดว่า สนุกจัง

"แม่เขาห่วงลูกสาวนะถูกแล้วครับ เพราะอยู่ในภาวะล่อแหลม
อย่างหนัก"

"อะไรอีกล่ะ" อนาวิลชักหวาด "คลุมถุงชน แต่งล้างหนี้ แล้วยังมีอะไรอีก"

"คุณวีเธอเป็นลูกบุญธรรม คงมีปัญหากับคุณอาซึ่งเป็นน้องแท้ๆ
ของพ่อแน่ถ้าแม่เธอเสียไป คุณวินต้องเป็นคนดูแลปกป้องคุณวีแทน
คุณแม่เธอให้ได้"

"ลูกบุญธรรม แย่งมรดกกัน เอา...เอาเข้าไป มีอะไรอีกไหม"

"สุดท้าย..."

"ครับผม สุดท้าย"

"คุณวีเพิ่งอายุสิบเก้าปี"

"สิบเก้า!" อนาวิลคำรามลั่น "ยังไม่บรรลุนิติภาวะเลยนี่หว่าเฮ้ย!"

"แล้ว?"

"ฉันไม่ชอบบทโคแก่!"

สามหัวเราะเสียจนตัวอแต่ภพโปกมือตาพราก่อนจะค่อยๆ เขยิบเข้ามาใกล้อนาวิลเพื่อพูดให้เบาลงจนเป็นเสียงกระซิบ ทั้งที่ไม่มีผ้าตัวไหนอยู่แอบฟัง "โคแก่อะไรกัน อายุห่างกันยังไม่เกินรอบเขา ไม่เรียกโคแก่กินหญ้าอ่อนหรือกคุณวิน อีกอย่าง...สาวสิบเก้านี้แหละ กำลังเนื้อ เอ๊ย กระตุนุ่ม หัดได้ ดัดได้ ไม่หักกลาง"

"ใช่ครับคุณวิน" สามกระเถิบเข้ามาเป็นลูกคู่คอยยุส่งเสียอีกคน ทั้งๆ ยังหัวเราะติดฟันนั่นล่ะ "ยังเด็กแหละดี เกรงใจเรา กำราบอยู่มือไม่กล้าหือ!"

"เมื่อยจะน่ารักก็ตรงตามใจเรานี่แหละคุณวิน อย่าไปหาเมียแบบแม่เสื่อ แล้วอย่างคุณวินนี่นะ อื้อหือ ต้องไปเห็นเอง รับรองน้ำลายหก บอบบาง ผิวขาว น่ารักนุถนอมที่สุดในโลก"

อนาวิลขมวดคิ้ว ตามองหน้าใกล้เคียงมหาโจรของเพื่อนสนิททั้งสองคน แต่ในหัวเริ่มมีภาพของ 'หนูวี' ผุดขึ้น

บอบบาง ผิวขาว ผอมยาวสวย น่ารักนุถนอมที่สุดในโลกหล้าเลย...

"เป็นแม่ศรีเรือนด้วยนะคุณวิน" ภพช่วยต่อภาพในมโนของอนาวิลเพิ่มทีละนิด "เรียบบร้อยนุ่มนวล ทำกับข้าวเป็น ทำขนมได้ เป็นเมียแบบที่เรากลับบ้านมาเหนื่อยๆ แล้วจะมีน้ำเย็น มีผ้าเย็นมาปรนเปรอแถมเพลอๆ มีช่วยนวด"

"เสียคุณวีหวานๆ เย็นๆ ด้วยนะคุณวิน" สามช่วยเสริม "เธอเคยเรียกผมว่าพี่สามคะพี่สามชาด้วย บอกตามตรง สยิวก็!"

"นั่นสิ แล้วลองคิดดูนะ ถ้าเปลี่ยนเป็นพี่วินคะพี่วินชา...พี่วินคะเห็น้อยไหม น้ำเย็นคะ พี่วินคะ อยากอาบน้ำใหม่คะ วิญหลังให้ชนะคะ พี่วินคะ...วี...เอ่อ...วี..."

ฟังมาถึงตอนนี่...อนาวิลรู้สึกได้ว่าอวัยวะในช่องอกมันเกิดอาการ

ประหลาด

มันสิ้นหวังวูๆ ซอบกกล

เขากลืนน้ำลายเอื๊อก สูดลมหายใจเข้าลึกแล้วยึดตัวตรงก่อน
จะกวาดตามองคนสนิททั้งสองคนด้วยมาดขริมของผู้บริหารหนุ่มมาก
ความสามารถแห่งฟาร์มโคนมสิริโชค

"...ถ้าพวกนายอยากให้ไปดูนก ฉันไปดูก็ได้"

ว่าแล้วก็เดินตัวตรงไปทางประตู ปล่อยให้ภพกับสามมองตาม
หลังชายหนุ่มพร้อมกลิ่นหัวเราะจนตัวโยน

ดูพูดเข้าสี พวกเขาไม่ได้เคี้ยวเชิญให้ไปสักหน่อย ฟังเรื่องสาวเจ้า
แล้วสนใจยังมาทำเป็นวางฟอร์ม!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)